

o náhradě škody žádané zájemníky a telegrafní správou rozhoduje soud v řízení nesporném. Pod tento doslov jest zahrnouti i náhradu podle § 3 odstavce druhého a to nejen podle písm. c), nýbrž i náhradu podle písm. a), b). Byla-li vláda zmocněna provést toto ustanovení zákona, mohla ustanoviti v prováděcím nařízení, že se vztahuje k náhradě podle § 3 odstavce (2) písm. a), b), c), jakž se i stalo, a toto ustanovení prováděcího nařízení zákonu samému tedy neodporuje. Ostatně i ve vládním návrhu byl v § 9 v dotýčné větě při odškodném žádaném telegrafní správou uveden předpis § 3 odstavec (2) bod 2 zcela všeobecně bez omezení na případ uvedený pod písm. c). Ustanovení § 9 odst. (6) o propadné lhůtě týče se ovšem jen náhrad uvedených v § 9 odst. (5). Ale spadá-li pod ně i náhrada uvedená v § 3 odstavci (3) pod 2 a), vztahuje se na žádost telegrafní správy o ní i ustanovení odstavce (6) § 9 o propadné lhůtě. Ostatně, kdyby se ustanovení § 9 odstavce (5) nevztahovalo na náhradu pro opomenutí vlastníka nebo uživatele veřejného statku uvedená v § 3 odstavci (3) bod 2 lit. a), b), nebyl by pořad nesporný vůbec přípustný.

Čís. 12169.

Vymáhající věřitel, jenž k vydobytí pohledávky za pozůstalostí navrhl exekuci proti osobě, která se přihlásila bezvýminečně k dědictví, nemůže se dovolávat ustanovení § 806 obč. zák., bylo-li pozůstalostním soudem rozhodnuto, že ona osoba dědičkou není.

Jen přihlášení d ě d i c o v o má následky uvedené v § 801 obč. zák.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, R I 1007/32.)

Vymáhajícímu věřiteli byla přisouzena proti pozůstalosti po Josefu R-ovi pohledávka, k jejímuž vydobytí navrhl povolení exekuce proti pozůstalé vdově a proti dětem zůstavitelovým jako přihlášeným dědicům. Soud první stolice exekuci povolil. Do usnesení prvního soudu podala rekurs pozůstalá vdova. Rekurentka přiznávala v rekursu, že se přihlásila k pozůstalosti po Josefu R-ovi bezvýminečně ze závěti a že její dědičká přihláška byla přijata na soud, že však, jak vyplývá z obsahu závěti, byla jen odkazovnicí, nikoliv dědičkou, a že podala dědičskou přihlášku jen proto, že nesprávně posuzovala obsah závěti. Rekursní soud zamítl exekuční návrh proti zůstavitelově vdově. Důvody: Ze závěti vyplývá, že vdova vskutku není dědičkou, nýbrž odkazovnicí. Nemohla se proto podle § 799 obč. zák. vykázati právním titulem, jenž by ji opravňoval, ujeti se držby dědictví. Podle § 801 obč. zák. má bezvýminečná přihláška k dědictví v zápětí, že »dědic« ručí za všechny pohledávky pozůstalostních věřitelů. Stěžovatelka však není dědičkou, takže neručí za pozůstalostní dluhy. Ježto exekuční titul zní proti pozůstalosti po Josefu R-ovi jako dlužnici, tato pozůstalost jest však zastoupena jen bezvýminečně přihlášenými dědici, k nimž, jak doříčeno, pozůstalá vdova nenáleží, byla povolena exekuce proti osobě, proti níž nebylo exekučního titulu (§ 9 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent se neprávem dovolává ustanovení § 806 obč. zák. Ustanovení toto nemá tu místa, ana otázka, že Marie R-ová není dědičkou, byla podle obsahu pozůstalostních spisů rozhodnuta pozůstalostním soudem způsobem vízícím i nejvyšší soud. Jelikož však jen přihlášení dědicovo má podle jasného doslovu zákona následky uvedené v § 801 obč. zák., pokud se týče povinnosti k věřitelům, nemohl se dovolací rekurs setkatí s úspěchem.

Čís. 12170.

Nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců (zákon ze dne 15. října 1925, čís. 221 sb. z. a n.).

Lékárník není oprávněn domáhati se na Léčebném fondu veřejných zaměstnanců vydání receptů, na jichž základě vydal jako lékárník léky a léčebné prostředky pojištěncům Léčebného fondu a které byly při re-taxaci fondem vyřazeny.

Léčebný fond prostřednictvím svého pojištěného člena, jenž předloží recept v lékárně a lék přijme, neuzavírá s lékárníkem zvláštní smlouvu.

Právní povaha a funkce receptu vyplněného smluvním lékařem Léčebného fondu veřejných zaměstnanců.

Lékárníku nepřísluší k receptům ani právo vlastnické ani obligační právo na jejich vydání proti fondu.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, Rv I 843/31.)

Žalobce se domáhal na Léčebném fondu veřejných zaměstnanců vydání receptů, na jejichž základě vydal jako lékárník léky a léčebné prostředky pojištěncům žalovaného fondu a které byly při re-taxaci žalovaným fondem vyřazeny. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Jde o žalobu vlastnickou podle § 366 obč. zák. Je tudíž na žalující straně, by prokázala, že se recepty, jichž vrácení se na straně žalované domáhá, staly jejím vlastnictvím. Podle § 423 obč. zák. jest zapotřebí k nabytí vlastnického práva právního důvodu (titulu) a způsobu nabývacího. Recepty, o jichž vydání tu jde, byly sice pojištěncem předány straně žalující, takže, ježto jde o věci movité, stalo se tu odevzdání podle § 426 obč. zák., předání se však nestalo ze žádného z důvodů k nabytí vlastnictví uvedených v § 424 obč. zák. Zejména nebyla mezi stranou žalující a žalovanou uzavřena smlouva, podle níž by mělo vlastnictví receptů přejíti na stranu žalující, a tato také nic takového ani ne tvrdila. Není zákonného předpisu, jímž by bylo vysloveno, že blankety receptů lékařem vyplněné a pojištěncem lékárníkovi předložené přejdou do jeho vlastnictví. Opíráti nabytí vlastnictví v souzeném případě o ustanovení § 367 obč. zák., jak činí první soud, nelze, ježto recepty již nejsou v držení strany žalující, nýbrž naopak v bezelstném držení strany žalované, takže, kdyby byla žalující strana nabyta vlastnictví k recep-